

[Olufson.]

for, at dette kunde ske, uden at det kom til at koste enten Samfundet eller Debitorerne alt for meget, var, at de i Afsnit IV anførte Bestemmelser om Afgift af Sparekasserente og Afgift af Aktieudbytte o. s. v. ogsaa blev gennemført, thi hvis de ikke blev det, vilde det være vanskeligt, og det vilde blive dyrt at gennemføre en Konvertering over pari. Og netop dette sidste Afsnit er begge Oppositionspartierne gaaet meget stærkt imod; man har ikke villet være med til den Afgiftsform, der er nævnt, og rundt om i de vedkommende Partiers Presse har man i ganske særlig Grad rejst Spørgsmaalet om Beskyttelse for de smaa Sparere. Jeg vil indrømme, at ikke alene de smaa Sparere, men ogsaa de store vilde komme til at yde deres Tilskud til den Rentepolitik, der her er skitseret, men jeg gad nok se, hvorledes man skulde kunne gennemføre en Rentesækning, naar ikke ogsaa Sparerne maatte tage deres Andel deri, og jeg skal senere paavise, at denne Kærlighed fra de to Oppositionspartiets Side til de smaa Sparere ikke bunder saa forfærdelig dybt. Man har altsaa ikke villet være med til det, der efter vor Mening var en nødvendig Forudsætning for, at Konverteringsordningen kunde gennemføres uden for store Udgifter, og som Følge deraf har vi ikke kunnet tage de givne Tilsagn om Støtte hertil for gode Varer.

Med Hensyn til Afsnit III, Moratorieordningen, har Venstre ogsaa erklæret sig villig til at gaa ind i en Forhandling, og den Række Ændringsforslag, der er fremkommet til Afsnit III, tyder ogsaa paa det — Ændringsforslag, hvor de tre Partier, Venstre, Radikale og Socialdemokrater, undertiden staar sammen og undertiden staar hver for sig. Man har erkendt, at dette Forslag til Moratorieordningens Udvidelse er en Forbedring i Forhold til den nuværende Tilstand, og Venstre vil derfor antagelig være i Stand til at kunne gaa ind i en Forhandling her, naar man samtidig kunde opnaa en Overenskomst paa de andre Punkter.

Fra konservativ Side har vi ikke set meget eller hørt meget om dette. Det er ret naturligt, da de Konservative stadig er gaaet imod dette Punkt. Men i øvrigt maa jeg som min Opfattelse under disse Forhandlinger sige, at det forekommer mig at Det konservative Parti mere har ført Tilskuerens og Tilhørerens Rolle og ikke paa noget Punkt har villet gaa ind i en Realitetsforhandling sammen med os andre om de Forslag, der forelaa. Til syvende og

sidst har det fremsat Ændringsforslag, der fuldstændig vil gøre det Forslag, Regeringen har forelagt, umuligt, og som vi derfor ikke har kunnet tiltræde.

Venstre er derimod gaaet ind i en Realitetsforhandling her, og det forekommer ikke mig, at de Vanskeligheder, der er Partierne imellem for de tre Afsnits Vedkommende, skulde være større, end at de var til at overvinde; det er i hvert Tilfælde mit Haab, at de tre Partier maa finde hinanden, inden man naar til Ende med Behandlingen af denne Sag her paa Rigsdagen, og at altsaa det Forslag, Regeringen har forelagt, maa have Udsigt til at komme igennem.

Det Punkt, over for hvilket de væsentligste Indvendinger er fremkommet, og som man fra anden Side er gaaet meget stærkt imod, er ganske særlig Afsnit II, der vedrører Rentesækning, Rentelettelse, Rentetilskud, om man vil, den Lettelse, som Debitorerne, de haardest ramte Landmænd, vilde faa herigennem. Man har vendt sig meget stærkt imod dette og har hævdet, at det kunde Landbruget ikke tage imod. Det var en Tilskudspolitik, som man maatte tage Afstand fra; det var Hjælpekasseforanstaltninger og hvilke Udtryk man i øvrigt har brugt derimod. Og jeg maa sige, at naar man læser særlig Venstres Presse, saa er jo de store Kanoner ført i Stilling her. Man er endogsaa gaaet saa vidt, at man har søgt at nummerere Landbrugets Fjender, og selvfølgelig har man opstillet den højtærede Statsminister som Fjende Nr. 1 og Landbruksministeren som Fjende Nr. 2. Jeg formoder, at en Fortsættelse heraf vil blive, at ogsaa Landbrugets Venner bliver nummereret, og man kan maaske finde en Forklaring paa den Konkurrence, der har været mellem Venstre og Konservative deri, at de respektive Partiers Førere har villet konkurrere om Førstilling Nr. 1, da ingen af dem kunde finde sig i at være Nr. 2. Det forekommer mig nemlig, at de Ændringsforslag, der er fremkommet, ikke kan have nogen Begrundelse eller nogen Forklaring udover den anførte.

Man husker, at Regeringens Forslag gik ud paa, at der skulde ydes et Tilskud af Sparekasserenten og svares en Afgift af Aktieudbytte for at nedsætte den Rente, der skal betales af Gælden inden for Ejendomsskyldværdien. Man mente gennem Konverteringsordningen at kunne føre denne Rente ned til 4 pCt., og der skulde da foreløbig i 2 Aar ydes et Rentetilskud paa 1,3 pCt., saaledes, at hvis Forslaget gennemførtes, vilde det være ensbetydende med,